

De anteckningar jag här anför är från Skåne-
getrakten och åren 1880-1950.

För sista sekelshiftet var det inte så vanligt
med släktnamn som nu, utan barnen fick
faderns förnamn som efternamn. Den som
ville ha nytt efternamn eller släktnamn an-
mälde det till Prästen och så blev det antecknat
i mantalslängden. På den tiden var här många
som tog anställning vid något Regt. och eftersom
Kaptenen eller Ryttmästaren i regel inte ville
ha mer än en med samma namn vid sitt komp.
eller Skvad. så fick de oftast nytt efternamn
vid anställningen. Det förekom att en soldat
hade två eller tre söner vid samma kompani och
var sitt efternamn. När då barnen tog faderns ef-
ternamn till efternamn så efter ett par genera-
tioner betraktades soldatnamnet som ökenamn
t. ex. Marten Persson (Fischer), Måns Andersson "Balför".

När det gällde hantverkare var det vanligt man först sade hans förnamn och sedan hans yrke. T.ex. Jöns Snickare, Hans Sved, Nils murare, Per täckare o.s.v. När det gällde Lantbrukare i grannskapet så var det. Andas Persson på N: 13, Nils Persson på N: 1, Nils Persson på N: 2, Nils Persson på N: 5, Nils Persson vid broen (Knnelövbö). När någon kommen från annan socken så kunde det bli "Brasbäckaren" från Brasbäck, "Hörvingen" från Löddeköpinge. Orja Per Persson från Orja o.s.v. Måns Skrävling bodde i Norrvidinge, han hade fått sitt öknamn därför han brukade skryta och skrävla, han var icke kommen från Skrävlinge. "Tofta ~~Nilsen~~ Nilsen" (Nils från Tofta) var "mindre vetande" och kunde varken läsa eller skriva. Han gick omkring och fick mat i gårdarna där han kom men han samlar inte mat i tiggpåsen som där var många s. k. ystestiggare brukad på den tiden.

och sedan sålde det för en tolvskilling och köpte
brännvin för pengarna. "Stels" förstod sig inte på
pengar och tog en bräp någon gång när han blev
bjuden men jag vet ~~att~~ aldrig han köpte sig full.
Han låg troligen aldrig i lång förrän han kom
till fattighuset i Tofta, utan låg i bälm i uthus eller
stall när han kom till någon gård. Han hade en
gammal harmonika han spelade på men eftersom
han inte alls förstod någon melodi så blev det barn
ut och in. — Trued Trallare kallades en man
från N. Skrävlinge. Han gick omkring och sålde
kakor som han hade i en spinkorg och åtundom
hade han en blackspann om $\frac{1}{2}$ kammas rymd med
brännvin i som han sålde, han hade ett blackmått
~~so~~ som rymde nog en sepp som han mätade med.
Han brukade uttala en del meningar på rim
t.ex. Well ni köva kager eller andra småsager,
jag köver mitt brö hos Otterstedt, han bager mått.

men med tätt. Om någon frågade honom var
han bodde så svarade han: förr hade jag en stor gård
i Låvåse men nu har jag bara två svarta får i
Skäråvången. Han dog slutet av 80-talet eller början
av 90-talet. Han brukade röka mycket och på den
tiden var det inte ovanligt att det stod långpipor
framme med tobak i, och om Trued kom in på något
ställe och såg en pipa så ~~han~~ tog han den utan vidare
och tände och rökade den. Därför hände det en gång
han kom på ett ställe att han talte om: "Här hade de
Per Pers en gammal pipa de vanväs men när
jag börja å röka började de å spöja." Per Persson
hade, när han såg att Trued kom, lagt lite kerut
bland tobaken i pipan. Efter Trueds död utgavs
från trycket ett litet häfte med rimmorier som
det påstods vara sagda av honom. På 1870-1880
talet när här byggdes järnvägar här i trakten
användes en sorts skottkärvar som kallades "flöndrav"

en person som heter Johan som arbetat vid järnvägsbygge brukade skryta med hur duktig han var att rulla med flöndror vilket gjorde att någon började kalla honom Flöndrekungen och det är det många säger ännu fast han är nära 90 år. Vid ett fabriksbygge i Kävlinge 1889 arbetade där en man vid namn Nils, han körde ett par stutar, han kom då att heta "Stutanilsson" och kallas så ännu. År 1876 hade jag en bror som gick och läste i Norrvidinge, han talte om att på samma gång var där en flicka från Träa som också gick och läste och som hette Eva. Det var sällan att kyrkoherden nämnde henne vid nämner utan kallade henne för ärendesbok därför att hon i dopet fått namnet Eva, om hon blev kallad så av andra, senare vet jag icke. Hålsedningen till följande öskomman vet jag inte: Rantan, Regutan, Per Högare, Per Trygger, Ola Bardus, m. fl.

Äldre Tider då det inte fanns flygmaskiner, bilar, tele-
foner, radio, spirituslampa, värkar, groggar, cigaretter och
knäppast tåg, fick byamännen gå till varandra
när de hade något ärendes. Var det då så att
tre eller fyra kom tillsammans och det inte var brätt
om, bjöds det på toddy eller gökar (för det kunde de
dricka) och långsifarna kom fram och ibland kort
lekar också och då speltes det tolva, kassin eller
femapps i regel inte om pengar och med anteckningar
med krita på bordskivan. Var det gille eller
kalas så speltes det knack, dubb eller dundra-
part om pengar. Vid dylika och en del andra
tillfällen var det många som hade ordtyg eller
uttycke som de vid passande tillfälle yttrade. Här
några ~~det~~ ordtyg från det äldre Dragatop och Skrudsta
dels berättade av Nils Modig dräng i Skrudstorp på
1860 talet, död vid skolskiftet, och dels från andra or-
ter samt från senare tid.

Från Huvudstorp: Jag kan kallas på präga så Mårten
Bengtsson (n:3). De e klart i värd i da så
~~Anders~~ Anders Nilsson (n:1). Ja de kommer ja tro så
Bengt Pålsson (n:1). När a'or har sina villkor, så
Per Hansson, när han bytte ög (n:2). Kär som Susan
djövla genom byen så Jöns Pålsson (n:1). Min gris
roar sig i pilskäcken så Bonde Andersson (n:4)
Ladda du a' glor i mina kort, där, så Knut Nilsson (n:2)
Från Dagatorp & Franska tani så Kristen Lörenson
(n:17) Ja de e min tro, så Hans Bengtsson (n:2). Ja
ded e sickert ded, så Håkan Mattsson (n:13) Tran i
min ~~sen~~ bymdiga själ, så Sven Pålsson (n:3). Kom så
tar vi en römant (ett glas rom) så Anders Pålsson (n:4)
Will du se mina hästar, så Håkan Jönsson (n:8) Här
ska ni få se på gamla gränken, så Jöns Jönsson
(n:5) Ska de va en priskurant, (en kurant priskant)
så Lars Andersson (n:6) Will ni se mina kalvar, så
Per Bengtsson (i Lärslöv n:8) Jag min själ a' salighet, så

Ola Bengtsson (n:2). Skende va en silverpris (smus av silverdosan) sa Hans Olsson (n:7). Sul på bords så de sviktan, sa Per Mårtensson i Torup. Gce på min själ sant för, mor var med, sa Nils Andersson i Håstenslöv när han lyg. Sen vi dra tultra kort, sa Per "Trygger" i Ammelöf.

När jag gick i skolan brukade vi rabbla upp en strof. Harraby tattnar, Huvudstorpas herrar, Dragstorpas pojkar de slåss så jorden darrar. En annan var:

Öslöf och Eslöf, Fremmarlöf och Reslöf, Stora Harrie Wicke, och Wicketorp, Alstorp och Bosarp och Hermanstorp.

Folk som kom från andra byar eller trakter kallades udanbyars eller udaringar. Ett folk i Färs härad hade grönt blod och adelsmän hade fjödet blått blod hörde jag talas om när jag var liten.

Förr utgjorde Lösså språkgräns mellan Torne och Harjägers härad, så man kunde höra på dialekten

från väkt. Målad av person var ifrån.

Skogsborna brukade men för sin m. att köra
merit till städerna med grovare slöjdalster såsom
stegar, tåkrännor av trä, riskraster, täckesknäppar,
störkraster och handrännor av trä m. m. Man
brukade kalla dem för stängar fast där var
nog många som var från Norra och från
Halland. Det sadde att när de körde uppsjö
en backe så sadde det i hjulen: "hjelpas ad,
hjelpas ad" (hjelpas åt) samt när de körde merit
sadde hjulen: "var bekyttad sej, var bekyttad sej".

Om man kokar ärtor i "hårt" vatten så blir de
inte mjuka eller går sönder om de så får koka
en hel dag och då säger man att de frägar var-
andra, här e du får här e ja, var man deremot
"mjukt" vatten och bra ärtor så modas de sönder
och då säger de ge mej rom, ge mej rom. Annars
var ju den regeln att man skulle koka ärtor

som man var "valen" och keil som man var ~~valen~~
"galen" skiter skulle koka långsamt och keil
skulle koka hastigt. Jag har hört berättas att en
man från Barsebäck hade varit i St. Horrie, men
antagligen inte fått tillräckligt traktering som
han tyckte för när han kom hem talte han om
ett der var grann till och granna gårdar men där
var något fattades för han sade: Nej tackar vill jag
Barsebäck de e Kanans land, där finns inga Tegelmura-
de väggar men där e mad å brännvin i var stuga.
Lådanas historier som, bod duka dig, äsna sträck,
och knölpråk, ur säck samt göringarna ^{some} när de
såg ett höraland (hör = lina) som blomnade trodde att det
var sjön så de klädde av sig för att bada ^{men} dels läst
om och dels hörde talen om. Lådans historier är
nog hoppsatta vid skrivbordet och har således icke
något kulturhistoriskt värde.

0 I början av 1900-talet var vid ~~St~~ Lockebruket i

Härlinge en tjänsteman (en Ström Herre) från Udde-
vallen, han höll styret för sitt Bohuslänska rittal, samt en
förmann från Trelleborgstrakten som talade en genuin
trelleborgska, som kom i resonemang om en sak varvid
tjänstemannen inte kunde klara sig utan började
härma förmannens trelleborgska varvid förmannen
förvånad yttrade: Så simpel trodde jag ^{inte} att häroren var
så han vill stå och hära min dialekt som han
talade i min hemtrakt som århundraden tillbaka, det
förvånar mig på det högsta. Häroren förstod
då att han gått för långt varvid han räckte
fram handen och bad om ursäkt.

Äth. motsättningar mellan olika orter är min-
dre nu än det var för 100 år sen är troligtvis därför
att det är mer rörelse & bland folk nu på grund
kommunikationer, skolor, och industrier och så de
sociala förhållandena. Tiden står icke stilla
1) hur mycket man än söker hålla sig till det gamla.